2.12 atbalsta faktu, ka Komisija mēģinās nodrošināt, lai kooperatīvu un citu sociālās ekonomikas uzņēmumu veiktais ieguldījums lauksaimniecības attīstībā tiktu izmantots, izmantojot Kopienas iniciatīvas;

2.13 uzsver, ka Komisijai un Dalībvalstu valdībām vajadzētu izskatīt nodokļu koncesiju piešķiršanas iespēju kooperatīviem, pamatojoties uz to lietderīgumu reģionālajā vai sociālajā kontekstā, un ja tās būtībā ievēro galvenos kooperatīvu dibināšanas principus: demokrātija, dalībnieku, strādnieku un patērētāju solidaritāte, un tiešā uzņēmējdarbības vadība;

2.14 vērš uzmanību uz iespējām, ko piedāvā kooperatīvi vietējās ekonomikas un jaunu inovatīvu nodarbinātības veidu vietējā un reģionālajā līmenī;

2.15 mudina Komisiju un dalībvalstis aktīvi veicināt kooperatīvu nodibināšanu (it sevišķi mārketinga kooperatīvu) jauna veida lauksaimniecībā un lauku aktivitātēs, tādās kā ekoloģiskā lauksaimniecība, akvatiskās kultūras, utt. Pasākumos bez tam varētu iekļaut arī apmācību, veicināšanu, juridiskās konsultācijas, dalībnieku identifikāciju utt.

2.16 mudina pašvaldības un reģionus vērst lielāku uzmanību uz uzņēmējdarbības kooperatīva formu to industriālajā politikā;

2.17 atgādina, ka kooperatīvi piedāvā jaunas iespējas nodarbinātības uzlabošanai, pakalpojumu sniegšanai un ekonomikas atjaunošanai tālākajos apgabalos, kas cieš no kapitāla trūkuma.

Briselē, 2004. gada 16. jūnijā

Reģionu komitejas
prezidents
Peter STRAUB

Reģionu komitejas atzinums par Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu projektu par energoefektivitāti un enerģētikas pakalpojumiem

(2004/C 318/06)

REĢIONU KOMITEJA,

Balstoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu projekta par energoefektivitāti un enerģētikas pakalpojumiem, COM(2003) 739 galīgā red. – 2003/0300 (COD);

Pamatojoties uz Padomes 2004. gada 23. janvāra lēmumu lūgt Komitejai sniegt atzinumu saskaņā ar Eiropas Kopienu dibināšanas līguma 175. pantu;

Pamatojoties uz tās prezidenta 2002. gada 4. novembra lēmumu uzdot šī atzinuma izstrādāšanu Ilgtspējīgas attīstības komisijai;

Balstoties uz Padomes 2002. gada 25. aprīļa lēmuma par Apvienoto Nāciju pamatnolīguma Kioto protokola par klimatiskajām pārmaiņām apstiprināšanu Eiropas Kopienu vārdā, kā arī kopīgu no tā izrietošo saistību deklarāciju (2002/358/EC) ([1]);

Balstoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 11. februāra lēmumu par Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju uzraudzības sistēmu Kopienā un Kioto protokola īstenošanu (280/2004/EC) ([2]);

Balstoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Direktīvu 96/92/EC par kopīgiem normatīviem attiecībā uz iekšējo enerģijas tirgu ([3]);

([1]) OV L 130, 15.5.2002., 1. lpp.
([2]) OV L 49, 19.2.2004., 1. lpp.
([3]) OV L 27, 30.1.1997., 20. lpp.

Balstoties uz savu 1997. gada 18. septembra atzinumu par tēmu Klimatiskās pārmaiņas un enerģija - CdR 104/1997 galīgā red. ([1]) - un 2002. gada 14. marta atzinumu par Padomes 2002. gada 25. aprīļa lēmumu par Apvienoto Nāciju pamatnolīguma Kioto protokola par klimatiskajām pārmaiņām apstiprināšanu Eiropas Kopienu vārdā, kā arī kopīgu no tā izrietošo saistību deklarāciju - CdR 458/2001 galīgā red. ([2]);

Balstoties uz savu atzinumu par Komisijas paziņojumu par Sesto Eiropas Kopienas rīcības programmu vides jomā, Vide 2010: Mūsu nākotne ir mūsu rokās, Sesto rīcības programmu vides jomā un Eiropas Parlamenta un Padomes lēmuma projektu par Eiropas Kopienas Rīcības programmu vides jomā 2001.-2010. gadam, COM(2001) 31 galīgā red. – CdR 36/2001 galīgā red. ([3]);

Vadoties no:

1. Tā, ka energoefektivitātes paaugstināšana ir būtiska vides aizsardzībai, enerģijas patēriņa mazināšanai un Kioto noteikto mērķu izpildei, un energoefektivitātes un enerģētikas pakalpojumu tirgus tālākā attīstība būs būtisks ieguldījums šā mērķa sasniegšanā;

2. Tā, ka Eiropas reģionālās un vietējās pārvaldes jau daudzus gadus ir enerģijas taupības pionieri, piemēram, izmantojot atjaunojamus enerģijas avotus un izmēģinot inteliģentas enerģētiskās sistēmas;

3. Tā, ka daudzas Eiropas reģionālās pārvaldes ir apņēmušās izpildīt Kioto mērķus;

4. Tā, ka enerģijas taupīšanai vispirms ir jānotiek pilsoņu apziņā un vietējās un reģionālās pārvaldes kā pilsoņiem tuvu stāvošs politiskais līmenis var dot tajā savu ieguldījumu, un Eiropas Savienībai ir jādod tam nepieciešamā brīvība;

Balstoties uz sava atzinuma projekta (CdR 92/2004 rev.1), ko 2004. gada 3. maijā pieņēma Ilgtspējīgas attīstības komisija (Ziņojuma sniedzējs: Zinnera (SINNER) kungs, Bavārijas Brīvvalsts Eiropas lietu un reģionālo sakaru Valsts Ministrs (D, ETP)),

savā 55. plenārajā sesijā, kas notika 2004. gada 16. un 17. jūnijā (17. jūnija sēdē) pieņēma sekojošu atzinumu

1. **Reģionu Komitejas nostāja**

Reģionu Komiteja

1.1 saskaņā ar Eiropas Kopienu Komisijas priekšstatiem uzskata, ka energoefektivitātes palielināšana pie galapatērētājiem ir svarīgs mērķis. Tā apsveic Komisijas nodomu veicināt energoefektivitātes palielināšanas pie galapatērētājiem un enerģētikas pakalpojumu tirgus tālāko attīstību. Arī no Reģionu Komitejas viedokļa, ir nepieciešams stiprināt enerģētikas pakalpojumu un energoefektivitātes tirgu un līdz ar to samazināt emisiju un veicināt ilgtspējīgu attīstību;

1.2 uzskata Direktīvas projektu par principiāli pareizu bāzi šo mērķu sasniegšanai;

1.3 neierobežoti atbalsta izvirzīto mērķi saistībā ar klimata aizsardzību un no tā izrietošo reducēšanas saistību ievērošanu. Dalībvalstīs, reģionos un kmunicipalitātēs jau eksistē liels skaits pasākumu, kas ir vērsti uz šo saistību izpildi (salīdzinājumam skat. arī Vācijas Federatīvās Republikas Enerģijas taupības likumu, ko Bundestāgs pieņēma 2004. gada 1. aprīlī). Tiem pieskaitāmi arī centieni uzlabot energoefektivitāti visos patēriņa sektoros;

1.4 uzskata, ka tādu energoefektivitātes pasākumu īstenošanai kā enerģijas taupīšana pie galapatērētājiem un enerģētikas pakalpojumu piedāvājumiem vajadzētu saskanēt ar uz konkurenci orientēta tirgus kontekstu; vienlaikus ir jāizceļ, ka prioritātei ir jābūt publisko apgādes dienestu pakalpojumu uzlabošana, lai arī turpmāk tie varētu nodrošināt savus pamatpienākumus saistībā ar kvalitāti, drošību un pieejamību;

1.5 neuzdod jautājumu, vai ir vajadzīgi atbilstoši pamatnoteikumi, lai ievērojami paaugstinātu energoefektivitāti pie galapatērētājiem. Tas vislabāk tiks panākts, rosinot un palielinot pieprasījumu pēc atbilstošas tehnikas un metodēm. Problemātisks šķiet priekšlikums tā vietā uzlikt uzņēmumiem šāda veida piedāvājumus par pienākumu. Tā rezultātā tiem vajadzētu uzturēt tādas tehnikas un metožu rezerves, kuras pieprasīt nevienam pircējam nav pienākums, kam sekas būtu cenas paaugstināšanās galapatērētājiem;

1.6 uzskata, ka Direktīvu projekts ir pretrunā ar sistēmu tur, kur tas atstāj bez ievērības būtiskas iekšējā enerģijas tirgus struktūras. Direktīvu projekts paredz uzlikt dalībvalstīm par pienākumu nodrošināt, ka mazumtirgotāji vai apgādātāji saviem klientiem visos galapatēriņa sektoros enerģētikas pakalpojumus un energoefektivitātes pasākumus pa daļai piedāvā bez maksas. Taču vaļējā tirgū piedāvājums ir tikpat kā neregulējams. Bez tam, tirgus dalībnieki, piemēram, nesaistītie energoapgādes uzņēmumi un tikko tirgū ienākušie enerģijas pārdevēji, ir pārāk dažādi, lai tos pakļautu vienādiem vai pielīdzināmiem regulēšanas principiem;

([1]) OV C 379, 15.12.1997., 11. lpp.
([2]) OV C 192, 12.8.2002., 59. lpp.
([3]) OV C 357, 14.12.2001., 44. lpp.

1.7 uzskata saistību noteikšanu tīkla apsaimniekotājiem piedāvāt un piegādāt galapatērētājiem enerģiju par Iekšējā tirgus direktīvu pārkāpumu;

1.8 uzskata jaunu institucionālo struktūru izveidošanu, kas pildītu paredzētos, tikai ar lielām pūlēm un ieguldījumu izpildāmos uzraudzības un kontroles pienākumus, tikai par nosacīti piemērotu tam, lai paaugstinātu energoefektivitātes līmeni pie galapatērētājiem un veicinātu energoefektivitātes un enerģētikas pakalpojumu tirgus attīstību. Dalībvalstīm būtu jāļauj izmantot jau esošās struktūras, lai izpildītu šos uzdevumus. Saskaņā ar Direktīvu projektu izmaksas, kas ieguldītas enerģijas ekonomijas apjoma sasniegšanas pasūkumos, "nedrīkst" pārsniegt no tiem gūto labumu. Taču sakarā ar to, ka nav skaidrs, kā šī izmaksu un ieguvuma analīze būtu veicama, šīs saistības ir tikai teikums programmās tekstā, kam nav praktiskas nozīmes, saskaņā ar ko izmaksas var attīstīties absolūti neproporcionāli ieguvumam. Tādēļ jābaidās, ka atbilstoši Direktīvu projekta 10b. punktam ir iespējama noteiktu izmaksu pārcelšana galapatērētāju rēķinā ar sadales tarifu starpniecību;

1.9 uzstāj, ka vienotas efektivitātes kāpināšanas likmes noteikšana 1 % katrai dalībvalstij apmērā, nedrīkst novest pie konkurences izkropļošanas, jo valstis, kuras jau ir sasniegušas augstu efektivitātes līmeni, var realizēt tālāku efektivitātes kāpināšanu tikai par salīdzinoši augstām izmaksām. Ir jānodrošina, ka dalībvalstu agrāk veiktie centieni tiek ņemti vērā. Direktīvas projekta 1. pielikumā paredzētā pasākumu ievērošana, kurus dalībvalstis enerģijas taupīšanas nolūkā ir veikušas kopš 1991. gada, ir jāveic tā, lai tiktu novērsti konkurences izkropļojumi; bez tam RK izsakās pret neproporcionālu valstiskā sektora iestāžu apgrūtināšanu un prasa vienādu attieksmi pret valstisko un privāto sektoru;

1.10 saskata paredzētajos pasākumos, piemēram, vienotajā taupības mērķī, jaunas pārbaudes birokrātijas ieviešanā vai piespiedu enerģētikas pakalpojumu tirgus veidošanā, apjoma un intensitātes ziņā ļoti vērienīgu iejaukšanos dalībvalstu enerģētikas politikā

Briselē, 2004. gada 17. jūnijā

2. **Reģionu Komitejas ieteikumi**

Reģionu Komiteja

2.1 uzaicina Komisiju, ņemot vērā šī likumdošanas projekta apsveicamo mērķi, pārstrādāt Direktīvu projekta būtiskākos punktus. Pārstrādāšana jāveic ar galveno mērķi – veicināt un nostiprināt pieprasījumu pēc enerģētikas pakalpojumiem ar informāciju, konsultācijām un veicināšanu. Šajā sakarā iesaka plašu Eiropas informācijas kampaņu, lai stiprinātu apziņu par vides labumu enerģijas patēriņa samazināšanā;

2.2 lūdz Komisiju, ievērot subsidiaritāti tik lielā mērā, lai Enerģētikas pakalpojumu sniedzēju kvalifikācijas, sertificēšanas un akreditācijas nodrošināšana, enerģētikas audita sistēmu un enerģētikas pakalpojumu tirgus uzraudzība un energoefektivitātes programmu sastādīšana, kā arī sabiedrības kontrolētu finansēšanas iespēju meklēšana arī nākotnē paliktu dalībvalstu, reģionu un municipalitāšu kompetencē;

2.3 ierosina, nosacījumu detalizācijas pakāpi ierobežot līdz tam, lai tie vēl būtu savienojami ar Komisijas interesēs esošajiem regulēšanas un birokrātijas mazināšanas un procedūru vienkāršošanas mērķiem;

2.4 aicina Komisiju neuzlikt nesamērīgu nastu valsts sektoram, attiecība uz enerģijas patēriņa samazināšanas mērķi. Valsts un privātajam sektoram vienlīdzīgi būtu jāuzņemas atbildība par kopējo mērķi saistībā ar enerģijas patēriņa efektivitātes vairošanu;

2.5 vērš uzmanību uz to, ka, lai ievērotu Direktīvu projektā noteiktās saistības, būs nepieciešams īstenot uzraudzības pasākumus, apkopot datus un sastādīt ziņojumus Komisijai. Šim nolūkam ne tikai sabiedriskajā pārvaldē, bet arī uzņēmumos būs jāizmanto personāla resursi, kas līdz šim nebija vajadzīgi, piemēram, lai apstrādātu un izplatītu līdz šim nevajadzīgus datus par galapatērētājiem (piemēram, mazuta lietošanas gadījumā) un nodarbotos ar enerģētikas pakalpojumu realizāciju. To likumdošanā vajadzētu ņemt vērā un paredzēt;

2.6 atgādina Komisijai par nepieciešamību jauno Direktīvu projektu pilnībā saskaņot ar visu enerģētikas likumdošanas noteikumu mērķi, īpaši ar Iekšējā enerģijas tirgus direktīvām.

Reģionu Komitejas
prezidents
Peter STRAUB